

Sygn. akt VIII U 1374/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Gliwicach

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 11 lipca 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt: VIII U 1374/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lipca 2017r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.) odmówił ubezpieczonemu J. G. prawa do ponownego ustalenia wysokości pobieranej przez niego emerytury, ponieważ ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów nieznanych dotychczas organowi rentowemu, które pozwoliłyby na merytoryczne rozpoznanie jego wniosku. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł również okoliczność, iż ubezpieczony nie kontynuował zatrudnienia po przyznaniu prawa do emerytury i w związku z tym nie przysługuje mu prawo do przeliczenia tego świadczenia na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, czego domagał się we wniosku.

W odwołaniu od decyzji, po ostatecznym sprecyzowaniu na rozprawie w dniu 25 października 2017r., ubezpieczony domagał się jej zmiany przez orzeczenie

co do istoty sprawy i obciążenie organu rentowego kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podkreślił, że w jego ocenie w roku 1998 spełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury górniczej w związku z ukończeniem 50 roku życia. Nabył zatem hipotetyczne prawo do

emerytury górniczej i następnie w dalszym ciągu kontynuował zatrudnienie i tym samym obecnie przysługuje mu prawo do przedmiotowego przeliczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Dodatkowo w uzasadnieniu podkreślił, że ubezpieczony ostatni okres zatrudnienia zakończył z dniem 31 marca 2003r., natomiast prawo do emerytury górniczej, po rozpoznaniu jego wniosku z dnia 8 kwietnia 2003r., zostało mu przyznane decyzją z 29 kwietnia 2003r., od 1 kwietnia 2003r. W związku z czym nie kontynuował on zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2003r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu J. G. urodzonemu w dniu (...) prawo do emerytury górniczej od dnia 1 kwietnia 2003r., to jest od miesiąca w którym zgłosił on wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z lat 1992 – 2001 z tytułu zatrudnienia w KWK (...), na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 3 grudnia 2002r.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 324,82% i został ograniczony do 250%.

W dniu 7 stycznia 2016r. ubezpieczony złożył pierwszy wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art.110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych załączając do niego w dniu 15 lutego 2016r. zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 4 lutego 2016r. sporządzone przez (...) S.A. Zakład (...) w T. z wykazanymi zarobkami z lat 1980 – 2003.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 11 marca 2016r. odmówił prawa do przeliczenia świadczenia, gdyż przedłożone przez niego dowody potwierdzają zarobki przypadające w całości przed przyznaniem prawa do emerytury.

W dniu 3 lipca 2017r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury górniczej na podstawie art.110a ww. ustawy. Do wniosku tego nie dołączył żadnych dowodów.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał skarżoną decyzję.

Niezależnie od powyższego Sąd w toku procesu ustalił, że ubezpieczony na przestrzeni swojego życia zawodowego był zatrudniony:

- od 1 listopada 1972r. do 16 sierpnia 1973r. w KWK (...),
- od 17 sierpnia 1973r. do 15 czerwca 1986r. w KWK (...),
- od 16 czerwca 1986r. do 31 lipca 1990r. w KWK (...) w Z.,
- od 1 sierpnia 1990r. do 31 marca 2003r. w KWK (...).

Powyższy stan faktyczny jest w zasadzie bezsporny i wynika wprost z akt organu rentowego i akt osobowych ubezpieczonego, dołączonych do akt niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1383 ze zm.).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury,

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Jednym z warunków przeliczenia świadczenia na podstawie powołanego powyżej uregulowania prawnego jest przyjęcie do takiego wyliczenia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub emerytalne i rentowe przypadającej w całości lub w części po przyznaniu świadczenia.

Ubezpieczony warunku tego nie spełnił, bowiem organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury górniczej od 1 kwietnia 2003r., natomiast ostatnie zatrudnienie w KWK (...) ubezpieczony zakończył przed tą datą, a mianowicie w dniu 31 marca 2003r. Po tym czasie odwołujący już nigdzie nie podejmował zatrudnienia.

Okoliczność, że przesłanki prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek, a to legitymowanie się 25 – letnim okresem pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią, ubezpieczony spełniłby przed datą od jakiej organ rentowy ustalił mu prawo do świadczenia, pozostaje bez znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, bowiem z literalnego brzmienia cytowanego powyżej art. 110a ustawy wynika jednoznacznie, iż jednym z warunków przeliczenia świadczenia w trybie tego przepisu jest przyjęcie wynagrodzeń przypadających chociażby w części po przyznaniu świadczenia, nie zaś wyłącznie po spełnieniu warunków do jego przyznania.

W ocenie Sądu należy zwrócić uwagę na odrębność nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty i zauważyć, że są to instytucje regulowane odrębnymi przepisami, mające różne znaczenie w obrocie prawnym. Mianowicie o nabyciu prawa do świadczenia stanowi aktualnie art. 100 ustawy, przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, natomiast o wypłacie – art. 129 ust.1 ustawy, nakazujący wypłacanie świadczenia od dnia powstania prawa, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Zatem istnienia prawa do świadczeń, wiążące się ze spełnieniem warunków jego nabycia, nie można utożsamiać z przyznaniem świadczenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2006r. III UK 95/06, LEX nr 950628).

Wątpliwości w tym zakresie wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 27 listopada 1989r. III UZP 11/89 stwierdzając, iż przyznaniem świadczenia jest ustalenie prawa do jego pobierania, a więc wypłaty.

Ubezpieczony miał ustalone prawo do pobierania świadczenia od dnia 1 kwietnia 2003r., a więc po ustaniu ostatniego stosunku pracy w dniu 31 marca 2003r. i po tej dacie nie kontynuował ubezpieczenia społecznego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji i na mocy

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

(-)SSO Mariola Szmajduch